

Csontos János

regedi férfi d ny gi

Megszépülnek a régi lányok,
bár elbánt velük az idő.
Eltérülnek igék, arányok,
legyűr a képzelt túlerő.

Mi lett volna, ha... Újrakezdve
csábít az elherdált esély.
Édes a múlt töppedt gerezdje -
aszúja szomjra mit sem ér.

Abból a csókból más fogant meg,
más génállomány, más jövő.
Kínálta szép bogyóit: hadd edd,
primőrrel csalt a nyárelő.

Így lett a jobb. Derűs valóság
elsápaszt fantomfényeket.
Ne csócsáld álmok rágós húsát -
ízleld az ingyenc lényeket.

Habár te voltál ott és akkor -
nincs visszatérés: állj tovább.
Meg nem idézi fanyar vackor
elmúlt szerelmek mákonyát.

Vadamos

Vadamoson, az alsó végén,
merre már műút nem vezet,
megtorpan az emlékezet,
állunk az élet meredélyén,
képzelt szakadék cakkos szélén,
eldudált nóták hada mos:
ez Vadamos.

Itt, egy fehérre meszelt házban,
ahol a kút is kerek,
kis családunk, kétgyerekes,
rádőbbsent: rajtunk mennyi máz van,
bár nem fürödtünk még a gyászban,
nett volt a lelkünk, takaros.
Hej, Vadamos!

Jönni filozóf vendégségbe,
jóbarátokkal kapni hajba,
mit meg nem ért e kultúrpagta,
azt hittük: nem lesz sose vége:
szív-eszperantónk söpri félre
a halált. Légy hát szabados,
mint Vadamos...

National Geographic

Ahogy a hízelgő gyerek
az apját szeretgeti,
úgy e világ (lapos, kerek)
csókol, dorombol, édeleg,
elénk fest pasztellképeket -
idilli Szerengeti.

Aztán a lurkó hisztizik,
sőt pofozósáknak tart,
elparentál hetedízig,
gyomrod is föl-le liftezik,
Szerengetiből így lesz itt
fölperzselt nemzeti park...

Balkán

Besoroztak a háborúba,
csatározunk ködbe borulva,
ellenség asszonyára hágva.

Megvan a böjtje most e táncnak:
fogyaként a riadóláncnak
azt kémleljük, hogy merre Hága...

